

Az őrzők

– SF-monológ –

Ma reggel kutyatetem a sikátorban,
feltépett gyomrán abroncsnyomok.
Ez a város fél tőlem. Én ismerem a
valódi arcát. Az utcák mint megannyi
csatorna, és a csatornák vérrel vannak
tele, és ha egyszer túlárad és kiönt
a szenny, minden féreg megfullad.
A lét véletlenszerű. Nincs benne szabály,
csak amit mi képzelünk bele, ha sokáig nézzük.
Nincs értelme, csak amit mi aggatunk rá.
A halott családtagokat tegyük egy műanyag
zsákban a ház elé, ahol majd begyűjtik őket.
Végtag nélküli testeket láttam, feketülő mellkast,
füstölgő hasat, egyenként lobbantak lánggra.
Ezt a vitorla nélküli világot nem homályos
metafizikai erők szabják. Nem Isten öli meg
a gyermekeket. Nem a sors darabolja fel őket,
és nem a végzet veti a kutyák elé. Hanem mi.
Csak mi. Ki őrzi az őrzőket? Senki.
Egyedül vagyunk. És ennyi az egész.
Zokszó nélkül lépek az árnyékba.

H. Nagy Péter gyűjtése